

моего първо либе“ и „Остави тази пѣсенъ любовна“ не примѣсва ли съ еднаква топлина и преданность любовта си къмъ майка, жена и родина?? Любовта му къмъ родината обезсмърти юнака „той не умира“, а любовта му къмъ неговата другарка, която той „следъ отечеството най-много обича“ обезсмърти жената на юнака, като я направи „самодива въ бѣла премѣна“, която вмѣсто милосерда сестра подслажда последния часъ на героя.

Бетховенъ, Моцартъ и Шубертъ изпѣха безсмъртнитѣ си симфонии вдѣхновени отъ любовъ щастлива, или нещастна.

Вагнеръ написа Леонгринъ, разяжданъ отъ разочарованието причинено отъ първата му жена, която не пожелаала да го разбере.

Творчеството на онези геници, които не сж били вдѣхновени отъ жена, е сухо, студено, егоистично. Така Нитче, който никога не позна една чиста любовъ, създаде философия, която отъ егоизъмъ шибя като камшикъ.

Недай Боже пъкъ, ако е разочарованъ отъ жена хато Шопенхауера (и то не еднажъ, а три пжти), свѣта ще му се види черенъ и ще иска, щото всички да го виждатъ черенъ.

Жената всѣкога е била носителка на поезия—душя въ изкуството.

Представете си единъ свѣтъ безъ жени. Това ще сж осакатени душевно евнуси, които майката природа би размножавала чрезъ дѣление, като първични клетки. Сжщото би било и, ако свѣтътъ бѣ направенъ само отъ жени. Мъдриятъ Промисълъ при създаването е измислилъ пола за да има очарование, красота и поезия.

Не е ли полътъ, който дава ароматъ на цвѣтята и ги багри съ най блѣскави бои? Не е ли полътъ който шари перата на птицитѣ и ги учи на дивни пѣсни?

Човѣкътъ, като най вища интелектуална тварь,